

PER QUÈ POSEM ELS NOMS QUE POSEM ALS NOSTRES FILLS

M. CARME JUNYENT

A la secció «Els sofistes» del programa *El Suplement* de Catalunya Ràdio es proposaven debats sobre els temes més diversos. La qüestió era que cada sofista havia de defensar la posició que li tocava més enllà de l'opinió que en tingués. En un d'aquests debats es va plantejar si als fills els havíem de posar noms tradicionals o innovar. La pregunta es va traslladar a les xarxes i cap a un centenar de persones van explicar els motius pels quals havien triat els noms que havien posat als seus fills.

Més enllà dels noms que s'acaben posant, els arguments per justificar la tria no deixen de

mostrar que, fins i tot en un acte tan aparentment lliure com és atribuir un nom a un fill, estem subjectes a unes variables que el que acaben posant de manifest és que la llibertat no és tal.

Si ens fixem en els noms que s'han posat a Catalunya durant el segle XX, es percep un límit, una ratlla imaginària que podem situar en els primers seixanta. Fins aleshores, els noms «triats» responien a criteris familiars (el nom del pare, la mare, l'avi, l'àvia, etc.), o religiosos (el sant del dia) fonamentalment, però no hi havia la consciència de llibertat que hi ha avui en dia. En canvi, els criteris familiars continuen tenint una certa influència i el santoral ha estat substituït per una altra mena de «sants» socials. Entre els noms que es van comentar hi havia «Ada» per Ada Lovelace, «Aurora» per Aurora Bertrana, «Isarn» pel comte de Pallars, «Ovidi» per Ovidi Montllor. D'altres «sants» poden ser només literaris: «Mila» com la protagonista de *Solitud*, «Laia» per la novel·la d'Espriu i, també per Espriu (qui li ho havia de dir) «Ariadna»...

El que és remarcable, però, més enllà d'aquesta suposició de llibertat en la tria, és que les pautes a l'hora de posar noms continuen igual: encara que la periodicitat de la renovació sigui més curta, hi ha noms que es posen en percentatges molt alts respecte dels altres i hi continua havent més variació en els noms de noia que en els de noi.

El tombant de segle ha implicat un altre canvi en l'onomàstica com a conseqüència de les noves migracions que segurament marcarà un altre canvi en els noms que posem. En els primers anys, els jutges encara eren cautelosos a l'hora de posar noms forans i acostumaven a demanar un certificat on constés que el nom proposat era un nom habitual en el lloc d'origen. Ara sembla que ja no demanen res perquè segurament és una empresa tan inabastable com inútil, però les 300 llengües que es parlen a Catalunya estan deixant la seva empremta en els noms dels catalans nascuts el segle XXI. Només cal veure si això modificarà les pautes de variació i freqüència. No ho sabem, però, de moment, Mohamed ja és un dels noms més posats a Catalunya.